

KIR HÜSEYİN KİMDİR ?

* Derleme Tarihçe,

* Menkıbe,

* Köşe Öncesi Kır Hüseyin Araştırması.

Kır Hüseyin, bugünün Ordu ili, Mesudiye ilçesi, Topçam beldesinin Köşe Mahallesinden olan tüm Kıran'ların, bilinen en büyük atasıdır. Köşe'ye nereden, nasıl ve hangi tarihte geldiği bilinmemektedir.

Bazı rivayetlere göre Trabzon'dan çıkıp, Mesudiye'nin Yeveli Köyü'ne, oradan da Köşe'ye geldiği, yaşayan aile büyüklerince doğrulanarak anlatılır. Hatta (bu mevki ye yani eski adıyla Gebeme şimdiki adıyla) Topçam'a geldiğinde, köyün ileri gelenlerine buraya yerleşmek istediğini söyler. Kendisine, buralarda uygun yerleşim alanı bulunmadığını, ancak bu günkü Köşe Mahallesi toprakları (Topçam'a 6,5 km) işaret edilerek: "Şu köşeye yerleşmek isterseniz yerleşebilirsiniz" denmiştir.

Kır Hüseyin, bu teklifi değerlendirir. İşaret edilen bu mevki beğenir ve burasını yurt edinir. O gün bu gün bu mevkiin adı, Köşe olarak bilinir ve söylenir. Başkada bir isme, ne resmi kayıtlarda ne de köy halkının bilgisinde rastlanılmıştır.

Kır Hüseyin'in geldiği bu mevki, bu günkü eski mezar ve mezar taşları incelendiğinde, hiçbir metine rastlanılmamaktadır. Ancak sahipsiz mezarların çokluğu ve dev mezar taşlarına rastlanması, bu mevkiin bir mezra yada köy olduğu ihtimalini ortaya koymaktadır. Hatta mezarların konumlarının islamî usulde kibleye dönük olması da, buranın bir müslüman mahal olduğunu kuvvetle düşündürmektedir. Bu günkü mahalle sakinleri de bu mezarların kimlere ait olduğunu bilmemektedir. Mahallenin üst tarafında, Cilban olarak bilinen yerde, bir yatırın bulunduğu inanılması da bu fikre ayrı bir destektir.

Geçmişte Köy statüsünde, günümüzde ise Topçam Beldesi'nin mahallesi olan Köşe'nin; kurucu ilk ailesinin, Kır Hüseyin ailesi olduğunu; mahallenin diğer aileleri de teyit etmektedir. Daha sonra İmamoğulları buraya yerleşmiştir. Akabinde de diğer aileler.

Kır Hüseyin'in Köşe'ye yerleşimi döneminde, kendisi için yaygın olarak bilinen bir menkıbe anlatılır. Menkıbe şöyledir :

Mâneviyatı yüksek olan Kır Hüseyin, Köşe'ye yeni gelmiştir. Buraya yerleşmeye karar vermiştir. Eve ihtiyacı vardır. Bugün mahallenin orta yerinde bulunan, (şimdiki camiin önünde) Kıranların üç katlı evlerinin yanında hala temeli bulunan yere, bir ev inşa etmek ister. Bölge orman alanıdır. Dolayısıyla yapacağı evin malzemesini de ormandan temin edecektir. Cilban Sırtı'nın arka bölgesindeki ormanlık alanlarda, ev için kereste ve mertekler hazırlar. Akşam olur ve Köşe'ye döner. Sabah olunca, ormanda hazırladığı mertekleri yeni ev yerinin önünde görür. Hiç şaşırılmaz. Ancak hanımı, şaşkınlığını gizleyemez. Bu durumu Kır Hüseyin'e sorar. Kır Hüseyin: " Orasını sorma! Ne yapacaksın? Mertekler buraya kadar gelmiş ya, sen ona bak." diyerek, hanımına geçiştirme bir cevap verir. Hanımı, bu cevapla ikna olmaz ve bunu da kocasına belli etmez. Bu durum, ertesi gün yine gerçekleşir. Hanımı sorusuna, Kır Hüseyin'den, yine öncekine benzer geçiştirme bir cevap alır. Yine cevaptan tatmin olmaz. Bu gelişme bir müddet devam daha devam etmeye başlayınca, Kır Hüseyin'in hanımı, kadınlık merakıyla ve Kır Hüseyin'inin bir şeyler gizlediğini düşünmesiyle, meraktan çatlayacak duruma gelir. Dayanamaz. Mutlaka bu durumu anlaması ve çözmesi gerektiğine inanır.

Bir gece, kocasının uyumasından sonra, gerekirse sabaha kadar bekleyip, meseleyi anlamayı kafasına koyar. Bu kadar meraklanmakta da pek haksız sayılmaz. Çünkü mertekleri çekecek öküzleri olmadığına göre, bu nasıl olurdu? Kır Hüseyin'in hanımı, bu düşüncesini gerçekleştirmek ve merakına cevap bulmak için bir gece yatar ama yalandan uyuma rolü yapar. Kocasını derin uykuya dalınca, kalkar. Yeni ev inşaatının yanında korunaklı bir yere gizlenir ve beklemeye koyulur. Sabaha yakın bir zamanda, Cilban tarafından sesler gelmeye başlar. Merakı iyice artar. Sese iyice kulak verir. Bir yandan da gizlendiği yere iyice siner ve sesin geldiği yönü bir kenardan gizlice gözler. Sesler artmaya başlar. Sürtünme ve hışırtı sesleri içerisinde, korkuyla karışık heyecan, doruklara çıkmış, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Gecenin ay karanlığı, şafağa yaklaşmış, şafak sökmeden başka bir aydınlık yansıması, şimşek gibi ara ara çakar olmuştu. Merak hat safhadayken, çözülmenin eşiğine gelmişti. A ! Birde ne görünsün! İki öküz bir boyundurukta koşmuş, aralarına uzunlamasına mertekler bağlanmış, yavaş yavaş geliyor. Hem de kimse olmadan. Kır Hüseyin'in hanımının şaşkınlığı büsbütün artmıştı. Ağzı kurumuş, kalbini zapt edemez olmuştu. Boyunduruğa koşulanlar yaklaşıncaya, öküzler olmadığını anladı. Bunlar öküz değil geyikti. Hem de boyundurukları ay ışığında parıl parıl parlıyordu. Bu da şaşkınlığın cabası oldu ve kendini, şaşkınlığın verdiği kontrolsüz davranışla, geyiklerin göreceği şekilde ortaya attı. Orman yankılı sesler, birden kendini ortadan çekti. Durgunluk ve şaşkınlık sırası, şimdi geyiklerde idi. Meraklı taraflar karşı karşıyaydılar. İki tarafta da panik donukluğu olmuştu. Sessizliğin kapısını, yalnızca, seher yeli ve ağaç yaprakları hafifçe dövüyordu. Tılsım bozulmuş, sır çözülmüş ve geyikler bir korku paniği ile kaçmaya koyulmuştu. Biri bir tarafa diğeri diğer tarafa zorlaya zorlaya, parıl parıl parlayan güzelim boyunduruğu ikiye ayırmışlardı. Artık geyiklere, at gibi dolu dizgin kaçmak düşmüştü.

Geyikler ortadan yok olmuş, mertekler olduğu gibi kalmış ve Kır Hüseyin'in hanımının dizlerinin bağı çözülüp, yere yığılmıştı. Bir müddet sonra Kır Hüseyin'in hanımı, bu olaylardan ayıkır, kendine gelir ve kocasını uyanmadan yatağına döner.

Dindar olan Kır Hüseyin, yayla yolu üzerindeki yatır bulunduğu söylenen Cilban Sırtında, her gün sabah namazlarını eda edip öyle Köşe'ye dönermiş.

Yine Kır Hüseyin, bu sabahta kalkıp abdestini alır ve namaz için Cilban Sırtı'na doğru yola koyulur. Yolda, merteklerin eve biraz uzak kaldığını görür ve yoluna devam eder. Namazını kılar ve eve döner. Hanımı hiçbir şey belli etmez. O gün, Kır Hüseyin'in de bir şeyden haberi olmadığı için her günkü gibi geçer.

Ertesi gün Kır Hüseyin, sabah kalktığında yeni gelecek mertekleri göremez. Ama hanımına da hiçbir şey söylemez. Bir sonraki gün de böyle geçer. Bir daha böyle olunca Kır Hüseyin durumdan şüphe duyar. Hanımına: "Hanım! Bizim mertekler gelecekti, artık gelmez oldu. Mertekleri, ağaçları çekecek öküzümüzde yok! Ne yapacağız?" der. Hanımı durumu bozuntuya vermez. Bir şey bilmiyormuş gibi davranır. Mertekler yine gelmeyince, Kır Hüseyin'in hanımı, artık dayanamaz ve olanları bir bir kocasına anlatır. Kır Hüseyin iyice sinirlenmiştir ve hanımına: "Hay gözlerin kör olsun! Bunuda mı yapacaktın. Ben sana boşuna mı cevap vermiyordum?" der.

Kır Hüseyin'in hanımının gözleri, Kır Hüseyin'in bedduası üzerine o anda kör olur. Ancak, ev yine de tamamlanır. Bu gün hâlâ o merteklerin kullanıldığı evin temeli durmaktadır. Hatta aile büyükleri, o merteklerden kalanlar olduğunu söylemektedir.

Bugün Kır Hüseyin'in, kuşak zinciri, yedinci toruna ulaşmıştır. Ondan türeyen ailelerin bir kısmı, hâlâ Köşe'dedir. Diğerleri ise bilindiği kadarıyla (Ordu dışında), Ankara, İstanbul, Zonguldak ve Adapazarı (Karasu)'da yerleşik düzene geçmişlerdir. Adapazarı – Karasu'daki ailelerin dışında ki ailelerin, Köşe ile irtibatları ve gidiş-gelişleri devam etmektedir.

Kır Hüseyin'in şeceresi üzerine yapılan lokal şifahî ve yazılı araştırmaların yanında, ayrıca, Kır Hüseyin'in nereden Köşe'ye geldiğine dair, bir alan araştırmasıyla derleme çalışması da yapılmıştır. Bu çalışmayı bir gezi programıyla, babam (Mehmet oğlu, 1938 doğumlu Abdullah) ile şahsım (1967 doğumlu, Abdullah oğlu Necmi Kiran) yapmıştır. Gelişmeler şöyle olmuştur :

Babam Abdullah Kiran, şeceresine meraklı biridir. 1998 yılı sonlarında (Ordu/Mesudiye) Topçam Hidroelektrik Santrali ve Barajı'nın yer etütleri tamamlanmış ve temel atma aşamasında olup çalışmalar başlamıştı. Tam bu zamanda, baraj inşaatında, (Trabzon) Tonya-Kalınçam Köyü'nden, yeni askerliğini yapmış, Ali Yazıcı adında bir gençle, tesadüfen tanışır. Gence gösterdiği misafirperverlik ve ilgi sohbeti esnasında, gencin memleketini öğrenir. Kır Hüseyin'in Trabzon tarafından buraya geldiği rivayeti, konuya meraklı babam Abdullah Kiran'ı, tanıştığı gence, memleketinde Kiran' soyadının ya da Kır Hüseyin sülalesinin olup olmadığı sorusunu yöneltmiştir. -Gerçi babam, kendi daha önce Trabzon'da üç buçuk yıllık memuriyeti döneminde Beşikdüzü'nde Kiranların olduğunu öğrenmiş. Ancak araştırma yapamamış.- Tonya Kalınçam'lı Ali Yazıcı, karşı köylerinde Kiranların olduğunu söyler. Babam Abdullah Kiran, bu bilgiden heyecan duyar ve gerekli bilgileri not alır. Bu bilgiyi benimle paylaşır. Beraberce, Temmuz (1999) ayında gidilmek üzere, Trabzon bölgesine araştırma gezisi planladık.

1999'un Temmuz ayı başında, yıllık iznimi kullanmak üzere, Köşe'ye ailemle birlikte geldik. Biraz dinlendikten sonra 25 Temmuz 1999 tarihinde Ordu'dan özel otomobilimle; babam Abdullah, annem Şeker, eşim Lâle, büyük kızım Dılırüba (1992), küçük kızım İzanruba(1995) ve ben, Ordu'dan Trabzon-Tonya'ya doğru yola koyulduk.

Aynı gün Tonya'ya ve oradan da Kalınçam'a devam ettik. Kalınçam'a sapmadan önce yol üzerindeki büyük bir köy olan Çayırıcı'nın Köy Camii önünde biraz konakladık. Durduğumuz yer, köy meydanı olduğu için köy kahvehanesi de buradaydı. Hem çay içip dinlenelim, hem de biraz sorup soruşturalım istedik. Kahvehane sahibi ve sonradan gelenlerin, kamera görüntülerini kaydederken; bir yandan sorular sorduk, bir yandan da çaylarımızı yudumladık. Bu duraklama ve aldığımız bilgiler bizi, Kalınçam'a gitmekten alıkoydu. Buradan şunları öğrendik:

Babamın tanıdığı genç, Ali Yazıcı, Kalınçam'da yokmuş. Akçaabat'ta ve Şalpazarı Işıkkıran köyün'de Kiranlar varmış. Yolumuzun devamında 15 km ilerde, Gümüşhane- Özkürtün sınırındaki Erikbeli' sırtında (boğazında); Erikbeli Yuvam Oteli'nin sahibi Rıza Güner, Kır Hüseyin oğulları'ndanmış.

Ali Yazıcı'ya ulaşamayınca ve kastettiği kişilerden biri de Çayırıcı'lı Rıza Güner olunca, bizde bu bilgilerle, Rıza Güner'in Erikbel'deki mekânına gitmek göründü. Köy sakinleri ile vedalaşıp yola devam ettik. Erikbel'e yayla dumanları ve yayla soğuğu içerisinde ulaştık. Rıza Güner'i bulduk. Sağ olsun bizi iyi karşıladı. Rıza Güner'in, bir de lokantası vardı. Lokantada hem yemek yedik, hem de sorularımızı sorduk. Karnımız yemekle doydu ancak, aldığımız cevapla, aklımız doymadı. Çünkü, Kır Hüseyin, bizim tanıdığımız yaklaşık altmış altmış beş yaşlarındaki Rıza Güner'in babası! imiş. Dedemiz Kır Hüseyin'le, buradaki Kır Hüseyin, aynı zaman dilimini bile paylaşamamışlar. Tek ortak paydaları, her ikisinin de Hakk'ın rahmetine kavuşmuş olmalarıdır. Heyecanımızın doruğu ile Tonya'nın Erikbeli doruğu, buranın soğuşunda maalesef dondu. Bir hayal kırıklığı ve gezip gördüklerimiz; bunların yanında yorulup, üşüyüşümüz kârımız oldu. Bir, bir buçuk saat, otelin sobasız odasında, battaniyelere sarılıp biraz uyumak ve dinlenmek, bize gerisin geri dönme gücünü verdi. Ve akşam karanlığında, Beşikdüzü'ne, geceleme için geri döndük.

Ertesi gün (26 Temmuz 1999), sabah erkenden kalktık. Deniz kenarında bir kahvaltıdan sonra, Beşikdüzü'nün merkezine geldik. Sıra, daha önce burada olduklarını duyduğumuz Kıranları tanımaya gelmişti. Kısa bir soruşturmada sonra, gıda toptancısı Alaattin Kıran'a ulaştık. Alaattin Kıran'a, babamla beraber gittik. Kendimizi tanıttık. Bizleri, sağ olsun anlayışla ve iyilikle karşıladı. Meramımızı ilettikten sonra yazıhanesinde, karşılıklı yarı sohbetle karışık bazı sorularımıza da cevaplar almaya başladık. Bir yandan da kamera kayıtları alıyordum. Sohbet, ilerledikçe Alaattin Kıran'ın bazı yakınları da buraya tesadüfen gelip, sohbetimize ve sorularımıza muhatap oldular. Bunlar kardeş çocukları, amcaoğulları ve enişterisi idi. Sonuç olarak, Alaattin Kıran'dan ve oradaki akrabalarından öğrendiklerimiz şunlar oldu:

Fatih Sultan Mehmet (II. Mehmet), Rum Pontus Devleti'ni yıktığı zamanlarda; Anadolu'dan, Trabzon ve havalisine, akıncı aile ve oymak göçlerini harekete geçirir. Bu dönemde (yaklaşık 1460'lı yıllarda) yedi kardeş, Gümüşhane-Torul'un Şibe* Köyü'nden çıkarak buralara gelir. Üç kardeş,* Beşikdüzü'nün eski adıyla İstil yeni adıyla Sayvancık'a gelir ve üç tepeye üç kardeş ayrı ayrı yerleşir. Diğer kardeşler de Rize yakınlarına, Giresun yakınlarına, Ordu'ya ve Samsun'a kadar dağılmışlar. Sayvancık'ın altmış altmışbeş hanesinin yarısından çoğu, Kıran soyadlı imiş. Sülale adları esasen, Kuranoğulları'yımış. Soyadı kanunu çıkana kadar bu isimle anılmışlar. Kendilerine Kuranoğulları denmesini, ilk dedelerinin İstil (Sayvancık) köyünü kurmuş olmalarına ve ecdatlarının dindar olup, çok Kur'an okumalarına bağlamaktalar. Giresun'daki ailelerle ilişkileri geçmişe dayanmaktaymış. Soyadı kanunu çıktığında, Giresun'da Savcılık yapan bir aile büyükleri; Beşikdüzü'ndekilere, Kur'an-ı Kerim'e söyleniş-yazılış benzeşmesinden ve olası saygısızlıklara karşı, Kuran yerine Kıran olmasını önerir.(Eski yazıya/Osmanlıcaya göre) Kuran ile Kıran arasında yazılışta bir esre - ötre farkı olacağını aynı zamanda köklerinin kopmasını istemediğini söyler. Bu öneri kabul görür ve soy adlarını Kıran olarak kabul ederler.

Yeğenleri İrfan Kıran, Soyadları ile ilgili bir başka rivayetinde olduğunu ekledi. O da şöyleymiş :

Buraya gelen ilk dedeleri, bugünkü Sayvancık topraklarında ikamet eden, İstil adındaki Rum ağasını öldürürler ve varlığına el koyup, burayı yurt edinirler. Rum Ağasını öldürdükleri içinde kendileri "Kul Kıran" adı ile anılırlar. İrfan Kıran, bu isme, bazı bölge haritalarında Sayvancık adı yanında, Kul Kıran yazıldığını belirtmekte.

Eynesil, Şalpazarı, Ordu, Ünye(Ordu), Rize, Erzincan, İstanbul, Adapazarı, Avustralya'da Kıranlar varmış.

Bu bilgileri detaylı olarak bilen, Trabzon'a yerleşmiş Hasan Amcaları olduğunu öğrendik. Hasan Amcanın Bevliye doktoru Temel adındaki oğlu da bu konuları bilebilirmiş. Adreslerini almayı ihmal etmedik.

Bu mülakatımızda, bazı gözlem ve dikkati çeken hususlar da şunlar oldu:

Ailede geçen bazı isimler. (Yakub, Abdullah, Mustafa, Mehmet, İlyas, Alaattin, Şevki, İrfan, Temel, Hasan ...)

Ailenin geçmişten gelen manevi duyarlılığı. (Sayvancık'a ilk gelen dedelerinin sürekli Kur'an okumuş; rahmetli İlyas amcaları, ücretsiz imamlık yapmış)

Hayırseverlik. (Rahmetli dedeleri Hacı Temel; Cami, yol, çeşmeler, .. yaptırmış).

Konuşmaları. (Lazcadan ve Rumcadan etkilenmemiş, ailece duru bir Türkçe kullanıyorlar. Bunu Kendileri de ifade ettiler.)

Tüm bu bilgilere ve misafirperverliklerine teşekkür edip, vedalaştık. Sonra da Trabzon'a hareket ettik.

Trabzon'a geldik. Babam Abdullah KIRAN, burada 1970'li yılların son üç yılında memuriyetlik yapmıştı. Orta ikiye kadar burada okumuştum. Ailemizde Trabzon'un, ayrı bir etkisi vardı. Gelir gelmez biraz gezdik. Durduğumuz mahalleyi, evimizi ziyaret ettik. Okulumu ve Atatürk Köşkü'nü de atlamadık. Akşam üzeri de Dr. Temel Kıran'ı ziyaret ettik. Dr. Temel Kıran, akraba olabileceğimize pek ihtimal vermedi. Haklı bir yaklaşımla, bazı genetik testlerin yapılması gerektiğini söyledi. Teşekkür edip, vedalaştık.

Akşam resmî misafirhanelerde yer bulamadık ve bir otele yerleştik.

Ertesi gün (27 Temmuz 1999) Hasan Kıran'ı evinde değil de Fatih'te bulduk. Bizi sıcak karşıladı. Tanıdık bir pastane önünde mülakat fırsatı bulduk. Ağarmış saç-sakallı, altmışbeş yaş civarlarında güler yüzlü bir adamdı. Ona da soracaklarımızı sorduk ve cevaplarımızı aldık.

Sülale bilgisi konusunda daha iyiydi. Alaattin Kıran'ın bilgilerinin çoğunu doğruladı ve yukarıda belirttiğimiz bazı bilgilerde onun katkılarını da koymuştuk. (Esre-ötre konusu, Torul'un Şibe Köyünün adı, Torul'dan gelen dedenin sürekli Kuran okuması gibi.) Ayrıca Hasan Kıran, yukarıda adı geçen akraba savcısını, Maçka Savcısı olarak andı. Tirebolu ve Giresun merkez Sarvan Köyünde de Kıranların olduğunu söyledi.

Kaynak kişi olarak son görüştüğümüz kişi, Hasan Kıran oldu. Daha yeni bilgi alabileceğimiz kişi olmadığından, bundan sonrasını gezi ile geçirdik.

Ertesi gün Sümela Manastırı'nı ve Maçka'yı gezdik. Uzungöl'e akşam vardık ve konakladık. 29 Temmuz 1999 günü de Uzungöl'ün muhteşem manzaralarına ailece tanık olduk. Dönüşte bir aile dostumuzun Çaykara'daki akrabalarını ve oradanda Of'a geçip, o aile dostumuzun kaynınınin tâziyesine gittik. Akşamüzeri de Ordu'ya hareket ettik.

SONUÇ :

Kır Hüseyin'in, Trabzon Beşikdüzü'ndeki KURANOĞULLARI'nın ilk yedi kardeşten biri olduğuna şüphe ile yaklaşmakta fayda vardır. Gönül ister ki onlarla bir geçmiş birliğinde buluşalım. Ancak anlatılan Fatih Dönemindeki (M.1460) yedi kardeşten bu zamana, yaklaşık 540 yıl olmuş. Dedemiz Kır Hüseyin'in bugün için kuşak zinciri, 7. toruna ulaşmış.

Kır Hüseyin'in Köşe'ye geliş yaşını tahminen 30 varsayalım.

Bu gün yaşayan 5. kuşak (Sarı) Ahmet Kıran 70 yaşındadır.

İlk çocuklar için ortalama 20 yaş çocuk sahibi olma yaş farkından yola çıkalım.

Kır Hüseyin ile 5. kuşak Ahmet Kıran'ın yaşını toplayalım. $70+30= 100$.

4 kuşağın çocuk sahibi olma toplamı $4.20= 80$.

Kır Hüseyin'in köşeye geldiğinde 10 yaşında çocuğu olsun. $100+80+10= 190$

10'da, yanılma payı olursa, toplam 200 yıl. Bu hesaba göre Kır Hüseyin, yaşasaydı 200 yaşında olacaktı. Başka bir deyişle Kır Hüseyin, tahminen 1800 doğumlu. Bu hesap doğru ise, Kuranoğulları'nın ilk yedi kardeş dedeleri ile, Kır Hüseyin çağdaş olamıyor. $540-200= 340$ yıllık bir fark oluyor.

Kuranoğulları'nın Kıran soyadı, bizimki gibi Kır kökünden gelerek Kıran olmamış. Ancak Kır Hüseyin'in ya da onun atalarının, Trabzon tarafından gelmiş olması ayrıca düşünülmeyi gerektirir. Yedi kardeşten biri Ordu tarafına gelmesi, Kul Kıran adı kullanılmış olması, "Kır Hüseyin'in dedelerinin Ordu'ya gelenler olabilir mi?" sorusunu akla getiriyor.

İsim benzerlikleri normal karşılanabilir. İki ailenin İslami ve Türk kültüründen olması bazı tesadüfleri doğurabilir.

Menkıbeye gelince. Buna benzer koşulmuş geyik motifli menkıbeler Ordu'nun bazı yerlerinde de anlatılmış. Buradaki olayın biraz daha farklı olması ilginçtir. Hala merteklerin duruyor olması, belki de bu olayın gerçekliğine şahitlik ediyordur. Kim bilir...

Belgeye dayalı yapılacak çalışmalar ve araştırmalar, tüm KIRAN'ların önünde aşılacak kıranlar gibi durmakta...

Eksik ve kusurlar olması mümkündür. Bunun için bizi bağışlayın. Bildiklerinizi paylaşalım. Daha doğruya ulaşalım.

Sevgi ve Saygılarımla...